

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ: 173/67

Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του α.ν 99/67, περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων κλπ.

(ΦΕΚ 189/Α/31-10-67)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει του Ημετέρου Υπουργικού Συμβουλίου απεφασίσαμεν και διατάσσομεν:

Άρθρον 1.

1. Εις το τέλος της πρώτης περιόδου της παρ. 1 του άρθρου 1 του α.ν 99/67 «περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων, και τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του Νόμου 2112/20» περί υποχρεωτικής καταγγελίας συμβάσεως εργασίας" προστίθεται η φράσις: «υποβαλλομένης της αιτήσεως εντός ανατρεπτικής προθεσμίας οκτώ ημερών από της ως άνω αναγγελίας».

Εκ της δευτέρας περιόδου της ίδιας παραγράφου διαγράφεται η λέξις «εφεξής».

2. Εκ της παραγράφου 3 του άρθρου 1 του ιδίου α.ν διαγράφεται η πρώτη περίοδος.- Η τελευταία περίοδος της αυτής παραγράφου αντικαθίσταται ως εξής: «το τυχόν προκαταβληθέν ποσόν της αποζημιώσεως εις την περίπτωσιν της μη εγκρίσεως των απολύσεων, συμψηφίζεται εις οφειλομένας αποδοχάς».

3. Εις το τέλος της παραγράφου 1 του άρθρου 2 του ιδίου α.ν προστίθεται η φράσις: «μη υπολογιζομένου του επί σχέσει εργασίας ωρισμένου χρόνου ή έργου προσωπικού».

Άρθρον 2.

1. Το άρθρον 5 του α.ν 99/67 καταργείται αφ' ης ίσχυσεν, εφαρμοζομένων των προϊσχυουσών διατάξεων.

2. Εις τας περιπτώσεις εργοδότης τυγχάνει το Δημόσιον ή Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ή Τράπεζαι ή Επιχειρήσεις και Οργανισμοί κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ, Εταιρείαι Υδάτων κλπ.) ή Επιχειρήσεις επιχορηγούμεναι υπό του Κράτους, η υπό του ν. 2112 ως ούτος ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως οφειλομένη αποζημίωσις δεν δύναται να υπερβαίνει εις πάσαν περίπτωσιν το ποσόν των «240.000 δραχμών», καταργουμένης πάσης αντιθέτου ειδικής διατάξεως νόμου ή συμβάσεως οιασδήποτε μορφής ή τυχόν υπάρχοντος εθίμου.

Άρθρον 3.

Η παράγραφος 1 του άρθρου 6 του ιδίου Α.Ν. αντικαθίσταται ως ακολούθως:

1. Εις άς περιπτώσεις ειδικής διάταξις νόμου ή κανονισμού ή συμβάσεως αναφερομένης εις Ανωνόμους Εταιρείας ή Κοινοφελείς Επιχειρήσεις (πχ. Σύμβασις εξαγοράς ΗΕΑΠ-ΔΕΗ κλπ.) προβλέπει την καταβολήν εις υπαλλήλους, κατά τον χρόνον της απομακρύνσεως των εκ της εργασίας, και ετέρας προσθέτου αποζημιώσεως πέραν της υπό του Ν. 2112 προβλεπομένης, η αποζημίωσις αύτη δεν δύναται να υπερβαίνει ποσοστόν 15 % της υπό της παρ. 2 άρθρου 2 του παρόντος οριζομένης.

Άρθρον 4.

1. Η υπό των Ταμείων Προνοίας ή Κλάδων Προνοίας χορηγουμένη εφ' άπαξ αποζημίωσις, άμα τη εξόδω εκ της υπηρεσίας, εις υπαλλήλους Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου ή Τραπεζών ή Επιχειρήσεων και Οργανισμών κοινής ωφελείας ή επιχορηγούμενων υπό του Κράτους δεν δύναται να υπερβαίνει το ποσόν των τριακοσίων χιλιάδων δραχμών, εφ' όσον η εις το Ταμείον ή τον Κλάδον συνεισφορά του εργοδότη υπερβαίνει κατά τον χρόνον της

εξόδου το διπλάσιον της εισφοράς του υπαλλήλου, ή υφίσταται υπέρ του Ταμείου ή του Κλάδου κοινωνικός πόρος ή εν γένει επιβάρυνσις τρίτων.

2. Η διάταξις της προηγουμένης παραγράφου ανατρέχει και εφαρμόζεται από 1ης Ιουλίου 1967.

Άρθρον 5.

Η ισχύς του παρόντος άρχεται από της δημοσιεύσεώς του εις την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως εφ' όσον ορίζεται άλλως εν αυτώ.

Εν Αθήναις τη 30 Οκτωβρίου 1967

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β΄

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤ. ΚΟΛΛΙΑΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΓΡ. ΣΠΑΝΤΙΔΑΚΗΣ